

TUSSEN DE SOEP EN DE PATATTEN

TUSSEN DE SOEP
EN DE PATATTEN

Marcel De Meester

2022

Beefcake Publishing

'k Moet u eerst iets zeggen, Mie. Ge monkt, omdat ik niet en spreek, ge vergeet dat ik de man ben, en alles moet bestieren, en geen rekening te geven en heb.'

'En ik?' schoot ze op. 'En ik?'

'Gij? ... Gij zult mij laten begaan, en doen, wat ik zeg.'

Uit: Hard Labour

Reimond Stijns

VOOR KLEINE BROER

VOORWOORD

'Hebde al ne rosten bedelaar gezien?'

Ik moest es lachen maar Vader was seriens.

'Wat wilt ge zeggen?'

'Of dat ge al ne rosten bedelaar gezien hebt?'

Nee. Maar veel bedelaars heb ik nog nie gezien. Die zitten toch meestal in 't stad.'

Ik heb er al veel gezien in mijn leven en ik zeg u, ge zult nooit ne rosten bedelaar zien. Weet ge waarom?'

'Begot nee.'

'Omdat ne rosten van kleins af moet vechten voor zijn plaats in 't leven. Verstaat ge? Die worden gepest en uitgelachen en gekleineerd gelijk waar dat ze hunne roste kop laten zien. En die gasten vechten terug! Op hunder manier in 't leven. Die krijgt ge nie op de kniens. Verstaat ge? Dus als ge tegen mij komt zeggen en zagen dat ge te klein zijt en dat ze met uw kloten spelen en dat ge si en dat ge la, vecht dan terug. Vecht terug, zeg ik.'

Ik kan nie vechten.'

'Ge kunt dat even goe als de grootsten en de sterksten die d'r rondloopt. Ge moet vechten met uw karakter? Verstaat ge dat?'

'Dat versta ik. Ja, dat versta ik nu. Weet ge waarom?'

'Zeg ne keer?'

'Omdat ik Confucius ontdekt heb.'

'Watte?'

'Confucius.'

'Kunt ge da tussen uwen boterham leggen?'

'Begot nee.'

'Dan kunt ge d'r niks mee doen.'

45-TOERENVERHAALTJES

– Zuster Iffraildis	9
– De Schildekensstraat	15
– Schipperen Naast Romenie	22
– De Mol	27
– De Reis	35
– Een Parfum Dat Stinkt	39
– Slaapliedje	45
– Een Plastieken Toekomst	51
– De Universiteit Van 't Leven	60
– Kust M'n Klotten, Johny Van Caelenberg	76
– Whole Lotta Love	85
– Een Foto Van Een Meisje	93
– Monsieur Jacques	101
– Soms Een Beetje Gelukkig Zijn	110
– De Grote Slokkers	122
– Buiten Is Het Gras Groener	131
– Peet Abel Is Peet Abel Nie	139
– Een Hoedje	148
– De Madam Van De Molenhoek	155
– Kleine Broer	160
– Een Klein Fleske Coca-Cola	172

Van sommige personages heb ik de naam veranderd, van sommige niet.

Leer er verder mee leven, ik heb dat ook moeten doen.

ZUSTER IFFRAILDIS

‘Doet het zeer?’

‘Ja,’ lieg ik vlakaf in het gezicht van Onze-Lieve-Heer die d’r nu op de hoogte van mijn ogen hangt te wiebelen. Zuster Iffraildis zit gebukt naar de scharnten op mijne knie te kijken. Het is van den betonvloer van de speelkoer. Ik zie dat ze een stuksken van haar snor vergeten te scheren is. Een haarken of vier of vijf in hare mondhoek.

Een chance dat Onze-Lieve-Heer niet ziet dat ik lieg. Op het kruisbeeld rond zuster Iffraildis haren nek zijn zijn ogen toe. Hij was van tiennegen al dood als ze diene foto getrokken hebben om achteraf dat beeldeken te maken.

Ik ben gevallen. Hoe weet ik niet meer. Ik val nog veel. Vader zegt dat ik zo leer om op te staan. Wat hij daar justekes wil mee zeggen, weet ik niet. Hij was pertank niet zat. Ik peins dat het is omdat ik altijd omhoog moet kijken naar het licht omdat ik bijkanst altijd in den donker loop tussen de grote mensen.

Ik ben de kleinste van de klas. Ik ken wel al d’horloge.

‘Kom, we gaan het ontsmetten.’

Zuster Iffraildis pakt me bij de hand en we gaan samen naar den buro van Hoofdonderwijzeres Juffrouw Clarisse.

‘Heeft er u iemand omver geduwd?’

Daar moet ik niet over peinzen. ‘Ja,’ lieg ik nog ne keer, ‘ze hebben mij gestampt.’

Ik doe een paar snikskes gelijk dat ik moet schreien. Dat doe ik altijd om compassie te krijgen. Surtout met zuster Iffraildis. Ze pakt mij in haar armen en trekt me aan haar

borsten. Vrouwen hebben twee borsten. Dat weet ik. Ik heb dat al gezien in mijn Moeder hare winkel als er vrouwenmen- sen ne soutien komen passen. Ik mag mee in de winkel als er vrouwenmen- sers iets komen kopen gelijk ne soutien of ne kor- see of jartels of ander vrouwenmensendinges. Vader niet. Er mogen geen mannenmen- sers binnen in Moeder hare winkel. Justekes ik, maar ik ben nog een kleinmannekemens.

Ik zie het liefst komunijzons. Dat is zo zachtekes als 't vestjen van een schaaplammeken. Moeder plekt 's morgens- vroeg mijn boterhammen voor 't school in hare komunijzon. Ook zuster Iffraildis heeft twee borsten, noft dat ze nooit nen decolleté draagt. Vader en andere manmensens zeggen tetten, en soms loezen. Ik heb dat al gehoord. 't Zal er van tiennegen met te maken hebben hoe groot of klein dat ze zijn. Of nen aparte smaak of 't een of 't ander met die tsoe- pen die d'r op staan.

Moeder-Overste zit goed weggestoken voor de zon onder het grote afdak van de speelplaats in hare rieten zetel. Ze zou beter in de zon gaan zitten, dan heeft ze dat saarseken op haar benen niet van doen. Het is misschien omdat haar vel op haar benen al volledig afgezakt is. Op haar gezicht hangt het gelijk bladeren aan een boom. Nog een paar jaar- kes zuchten en 't valt er allemaal af. Ge moet wel nie peinzen dat ze niet meer goe ziet of hoort. Ze zit daar altijd wel gelijk een heilige, maar haar ogen klappen gelijk den duivel.

'Wie heeft er u omver geduwd?' vraagt zuster Iffraildis in 't passeren van haar bazin, van wie ze ook een beetje schrik heeft. Ik weet dat. Ze is 't er nie zot van, gelijk de mensens zeggen.

'Ik weet het niet meer.'

Zuster Iffraildis zet me neer op de grote lessenaar van Juffrouw Clarisse. Er liggen veel papieren op. Dat is omdat Juffrouw Clarisse achter Moeder-Overste den baas is op school.

‘Het zal efkes prikken.’

‘Moet het vuil niet gewassen worden?’

‘Nee,’ lacht zuster Iffraildis, en met een watteke ontsmet ze het bloed en de schilferkes op mijne knie met een beetje pikkend water en doet er dan wat rood water op.

‘Een pleister is niet nodig. Doet het nog pijn?’

‘Nee, zuster Iffraildis.’

‘Dat weet ik. Jij bent een flinke jongen. Jij bent mijn flinke mooie jongen. Mijn wie ben jij? Mijn liefste...’

‘Marcellino Pan Y Vino.’

‘Juist. Mijn Marcellino Pan Y Vino,’ geeft zuster Iffraildis mij een bees op mijne mond.

‘Wanneer gaat ge ’t nog ne keer voorlezen?’

‘Deze winter. Als het koud is buiten.’

‘De woensdag?’

‘Ja. Op woensdag.’

‘Wanneer is het woensdag?’

‘Oei. Nog lang. Het is vrijdag vandaag. Nog vijf keer slapen.’

‘Oei ja, dat is nog lang.’

‘Pas maar op. Hoe groter je wordt, hoe kleiner het wordt.’

‘Dat versta ik niet?’

‘Hoe groter je wordt, hoe kleiner den dag wordt.’

‘Wordt de woensdag dan ook kleiner?’

‘Kom, straks luidt de bel, en braaf zijn in de klas.’ Ze pakt mij van de grote lessenaar en trekt me nog efkes tegen haar

borsten. Onze-Lieve-Heer heeft ze daarjuist over haar schouder gelegd en haar borsten zijn mals. Zuster Iffraïldis draagt gene soutien. Ook gene korsee. Ik weet dat. Ik weet dat van de woensdag. Dan pakt ze mij nog meer vast.

De woensdag mag ik 's noens van Moeder blijven eten in het klooster bij zuster Iffraïldis en al de andere nonnekes en Moeder-Overste. Eigenlijk eet ik daar niet zo wreed graag. Het riekt daar altijd. Het is te zeggen, het is gelijk ge daar de confituur of de boter of 't waspoeder kunt rieken omdat ge altijd wreed stil moet zijn. Het is precies ook of dat er ne luidspreker in d'horloge zit. Ge moogt geen woord meer zeggen na de Weesgegroet en het Onzevader, of soms ne keer iets anders uit de Kerkboek van den Bijbel. Ik peins dan altijd dat ik in mijne lievelingsboek zit van Marcellino Pan Y Vino. Zuster Iffraïldis zegt dat het nen boek is van den Heilige Marcellino uit Spanje. Ik weet wat dat wil zeggen. Het is mijnen naam in 't Spaans en daarom is het ook mijne lievelingsboek. Pan is brood en Vino is wijn. Dat is wat Onze-Lieve-Heer alle dagen eet en drinkt. Justekes dat eet Hij. Ik eet ook 't liefste brood maar met chocomelk.

Ik heb thuis wel al gezien dat ge van wijn ook serieus zat kunt worden.

Als de schotels gedaan zijn zet zuster Iffraïldis me op het stoeltje van hare velo met mijn benen in de velokabassen en moet ik me goed vasthouden. Dan rijden we soms eerst ieveranst naartoe toe bij ne zieken oude mens of vrouwmens om te kijken of ze nog zieker zijn geworden. Als 't echt wreed slecht weer is gaan we de andere Nonnekes helpen met de kerk te kuisen, of gaan we de sacristie wat aan de kant leggen, gelijk dat zuster Iffraïldis zegt. Mijnheer Pastoor

zijn kostuums wat schoon aan de kapstok hangen en kijken of dat er geen hosties moeten besteld worden in Rome bij Paus Johannes Den Drieëntwintigsten, de Groten Baas van de fabriek van de hosties. Ik ben zelfs al ne keer als 't er niemand keek in den biechtstoel in 't kotteke van Mijnheer Pastoor gekropen. Het is daar bijkanst ook zo klein en donker als 't plaatsken achter 't gordijn. Het is misschien daarom dat ge van Mijnheer Pastoor uw zonden zo rap mogelijk door die hollekes moet steken. D'r is daar zelfs geen plaats voor ne vuilbak om die zonden in te smijten. Of wordt dat weer gelost gelijk als de duiven, en da altijd moet were keren, kwestie dat de Mijnheren Pastoors ook hunderen boterham kunnen blijven verdienen. Ik heb toch al drie keer moeten gaan biechten dat ik den overschot van een leeg flesken bier uitgedronken heb.

Maar zelfs als het een klein beetje wreed slecht weer is gaan we meestal subiet naar de Pastorie bij Mijnheer Pastoor. Daar kuisen we achteraan in den hof eerst de grot van Onze-Lieve-Vrouw Maria, werken we wat in de groenselhof, of kuisen we de stallen. Zuster Iffraildis werkt graag in den hof. Ze zingt altijd liekes. Ge kunt zien dat ze blij is. Het is gelijk dat haar gezicht blinkt precies of dat ze op de kermis is. Het is gelijk dat ze haar kaken geblanket heeft met lippenstift.

Binnen in het huis van de Pastorie moeten we niet kuisen. Dat is het werk van Celie, de meid van Mijnheer Pastoor, maar op de woensdagachternoen moet ze niet werken en gaat ze bij haar zuster in Oordegem. Om te komeren, zegt Mijnheer Pastoor.

Als we gedaan hebben met werken eten we onze vierurenboterham met gezonde confituur van Celie van het fruit uit den hof. Als de tafel opgekuist is legt zuster Iffraildis altijd ne groten handdoek op tafel. Als er veel rook uit de moor op het gassevuur komt, moet ik op den handdoek gaan staan en word ik gewassen met veel zeep. Dat is heel belangrijk, zegt Mijnheer Pastoor altijd. Zalig de reinen, want zij zullen God zien, zegt hij bijkanst altijd 't zelfde. Hij rookt ook altijd een sigaarke. Dat stinkt veel meer dan Vader zijn Groene Michellekes Zonder Filter. Zuster Iffraildis zit er niet mee in. Ze wast mij wreed graag.